

‘Als je het karakter van een mens wilt leren kennen
moet je hem macht geven.’

– *van oudsher toegeschreven aan president Abraham Lincoln*

1

Johannesburg, Zuid-Afrika

Het is een frisse junidag, en de dertigjarige Benjamin Lucas geniet in een van Zuid-Afrika's grootste steden van een vrije dag op zijn South African Diamond Tour. Hij is een man van 1,80 meter, met kort donkerbruin haar en een gespierd postuur dat hij aan zijn vele uren in de sportschool te danken heeft, en dat hij met ruimvallende kleren weet te verbergen. Tijdens de volledig verzorgde, tiendaagse excursie hebben hij en de andere elf groepsleden door de hoofdstad Pretoria gewandeld en Soweto bezocht, de wijk van Johannesburg die de voedingsbodem en het brandpunt van de tientallen jaren durende strijd tegen de apartheid was. Ook hebben ze een dag en een nacht in het noordelijker gelegen Madikwe Game Reserve doorgebracht, waar ze vanuit hun airco-gekoelde Land Rovers met veel *oh's* en *ah's* de olifanten, nijlpaarden en zebra's hebben bewonderd.

Benjamin probeert als een reisboekenschrijver op een vrije dag over te komen, maar hij weet diep vanbinnen dat deze dag niet op een fiasco mag uitlopen, want dan zal hem na een paar helse dagen in een cel van de Zuid-Afrikaanse geheime dienst een uitwijzing te wachten staan. Of nog erger, hij zou met een doorsneden keel in een achterafsteegje kunnen eindigen.

Toch probeert Benjamin met een opgeruimde blik om zich heen te kijken terwijl hij naar een populair gedeelte van Johannesburg slentert dat Cyrildene heet, de Chinese wijk van de stad. Hij stopt bij de ingang aan Friedland Avenue om een foto van een indrukwekkende toegangspoort te maken die de ornamentrijke bouw van een pagode heeft.

Er wonen bijna een half miljoen Chinezen in Zuid-Afrika, van wie het merendeel in en om Johannesburg. Na een paar straten waant hij zich in zijn geboortestad San Francisco. De buurtbewoners, de toeristen, de marktkramen, de knipperende neonuithangborden met Chinese karakters voor de supermarktjes, de boekwinkels, de tearooms en restaurants. En dan die kookgeuren... het brengt hem terug naar zijn jeugd, naar de dagen voordat hij Stanford bezocht, en voordat hij Aziatische Studies aan Boston University studeerde, en voordat hij bij het Central Intelligence Agency – oftewel de CIA – kwam.

Benjamin is er beducht op om niet op zijn horloge te kijken, hij wil niet dat eventuele volgers zullen denken dat hij op weg is naar een ontmoeting, wat dus wel het geval is. Maar hij heeft een solide reputatie als freelance-auteur, met echte artikelen die hij onder pseudoniem heeft geschreven en die terug te vinden zijn op internet, en de inhoud van zijn schoudertas bevestigt wat hij pretendeert te zijn: een reisboekenschrijver.

In zijn portemonnee is genoeg identificatie voor zijn pseudoniem Benjamin Litchfield te vinden: een Californisch rijbewijs, een lidmaatschap van de openbare bibliotheek van San Francisco, creditcards van Visa, MasterCard en American Express en dan nog wat minder belangrijke dingen, waaronder klantenpasjes van Walgreens en Chevron.

Hij draagt witte sneakers, een beige jasje, een simpele kakibroek en een gele pet van Zuid-Afrika's voetbalteam, met hun bijnaam BAFANA BAFANA erop.

Wie ernaar kijkt zal op zijn digitale camera – een Olympus OM-D E-M5 Mark III – massa's foto's van zijn toeristische activiteiten aantreffen. Hij heeft verder niet veel technische apparatuur bij zich, al zit er wel een tracker in de elektronica van de camera verborgen, zodat het CIA-kantoor in Johannesburg altijd zijn locatie weet.

En dan zijn er nog zijn oortjes van Apple. Als ze onverhoopt door iemand anders beluisterd worden zal er muziek van de iPhone in zijn schoudertas uit klinken.

Maar nu hij ze op dit moment draagt blijken ze ook nog een andere functie te hebben: dankzij de ultrageheime Hummingbird-drones van het Agency zal het linkeroortje een hoge toon uitzenden als het radiofrequenties oppikt die door leden van de Zuid-Afrikaanse geheime dienst worden gebruikt, en uit het rechteroortje zullen lage tonen klinken als het radiofrequenties oppikt van zijn ware opponent van vandaag, het Chinese ministerie van Staatsveiligheid.

Benjamin werpt een terloopse blik op een klok die hij door het raam van een winkel met medicinale kruiden en poeders ziet.

Het is kwart voor elf's ochtends, en over een kwartier zal hij een agent van het ministerie van Staatsveiligheid – hun versie van de CIA – ontmoeten die naar de Verenigde Staten wil overlopen. Er klinkt niets uit zijn oortjes, wat betekent dat alles goed gaat. Een contra-surveillanceteam van het Agency heeft zijn route eerder geïnspecteerd, en als ze iets vreemds hadden opgemerkt dan zou hij het door dezelfde oortjes hebben vernomen.

Hij heeft tot nu toe niets gehoord.

En toch klopt er iets niet.

Hij kan hen niet zien, maar hij heeft het gevoel dat hij in de gaten wordt gehouden.

Een undercoveroperatie in het buitenland is altijd een delicate jongleer-act, je moet je omgeving en de mensen om je heen voortdurend inschatten terwijl je de uiterlijke schijn moet ophouden en je training en discipline van geheim agent niet mag blootgeven.

De bedachtzame Dr. Jekyll en de meedogenloze Mr. Hyde – een combinatie van hun scherpste instincten, en dat ondersteund door de geavanceerde technologieën.

De uiterlijke Benjamin slentert nog steeds zorgeloos en schijnbaar doelloos langs de Chinese marktkraampjes, maar de innerlijke Benjamin raakt er steeds meer van overtuigd dat hij wordt gevolgd.

Hij heeft het gevoel dat zijn jongleer-act elk moment in het honderd kan vallen, en dat deze cruciale operatie, waarschijnlijk de belangrijkste die hij ooit heeft gehad, in een bloederig fiasco zal eindigen.

2

Toch, de geamuseerde glimlach van de nieuwsgierige toerist verdwijnt niet van zijn gezicht.

Het is moeilijk uit te leggen, maar na jarenlange ervaring met buitenlandse operaties ontwikkel je een zesde zintuig voor lieden die je in de gaten houden. Het is iets wat je niet kunt leren in een klaslokaal of bij een veldtraining op het beroemde CIA-opleidingscentrum, dat als bijnaam 'de Farm' heeft. De oudere docenten daar vertelden vermakelijke verhalen over hun voorgangers, die tijdens het hoogtepunt van de Koude Oorlog in Moskou waren gestationeerd en wat voor een toer het toen niet was om met je agenten in contact te komen. De hele stad leek voor de KGB te werken, van taxichauffeurs tot badmeesters. Maar er was een grappige manier om erachter te komen of de KGB achter je aan zat, je hoefde alleen maar even de tijd te nemen om de ruitenwissers van de auto's in de naaste omgeving te checken.

Auto's zonder ruitenwissers waren ongevaarlijk. Want elke automobilist in het arbeidersparadijs Moskou wist dat men de ruitenwissers in de auto bewaarde en alleen maar bevestigde als het regende of sneeuwde. Als je ze erop liet zitten werden ze binnen een paar minuten gestolen.

Maar auto's met ruitenwissers waren van de KGB, net als die met de beste banden. Geen dief in Moskou die zich aan zo'n voertuig durfde te wagen.

Slimme gevolgtrekkingen, uit de goeie oude tijd toen de spionagewereld nog zwart-wit was.

Hier, in de Chinese wijk van Johannesburg, rest niets anders dan koude tinten grijs en bloedrood.

Benjamin blijft doorlopen, hij houdt zijn pas niet in en terwijl hij op de weerspiegelingen in de etalages en voorruiten van auto's let merkt hij het. De bewegingen van mensenstromen hebben altijd een zeker ritme, maar wie surveilleert moet soms stoppen om te kunnen zien wat hij volgt. Als dat gebeurt loopt hij het risico om in het oog te springen, als een rots vlak onder het kalm stromende water.

Hij nadert een rij etenskraampjes die door grote parasols tegen de junizon worden beschermd. Dan krijgt Benjamin een idee. Hij houdt zijn pas in, kletst in het Engels met de verkopers, neemt een paar foto's en koopt vervolgens een spies met iets wat gefrituurd is en er zeer smerig uitziet.

Hij begint ervan te eten, maar stopt abrupt bij een afvalbak om het zogenaamde heet gekruide vlees uit te spugen. Hij probeert ook nog om zijn ontbijt eruit te laten komen, ondertussen speurt hij vanachter zijn zonnebril de omgeving af.

Daar. Een jonge Chinese man die de straat oversteekt stopt een moment.

Daar. Een goedgeklede jonge Chinese vrouw met een aktetas en een telefoon tegen haar oor draait even haar hoofd van de telefoon weg om een blik op hem te werpen.

Benjamin is gezien.

Hij wordt door de Chinese geheime dienst geschaduwd.

En het zal van de bevelen van het ministerie van Staatsveiligheid in Beijing afhangen of hij vanmiddag nog in leven is.

3

Benjamin gooit de spies in de afvalbak en loopt verder, hij veegt zijn mond schoon met een servetje dat hij op straat laat vallen.

Hij voelt even de verleiding om deze zeer gevaarlijke operatie te staken, maar hij weet wat er voor de CIA op het spel staat en hij geeft er niet aan toe.

Het is al meer dan tien jaar geleden dat er zich een afschuwelijke reeks van nog steeds geheimgehouden gebeurtenissen ontrolde waarbij bijna iedere CIA-agent of medewerker in China werd ontmaskerd en vervolgens verdween, waarschijnlijk geëxecuteerd met een schot door het hoofd. Voor het hoofdkwartier in Langley was het alsof er vanuit het niets een comfortabele internetverbinding uitviel, waarna de telefoontjes naar de klantenservice onbeantwoord bleven en het scherm ondanks het voortdurend aan- en uitzetten van het modem zwart bleef.

Geen nieuws, geen informatie, niets.

Je voortbestaan in de hedendaagse wereld wordt hachelijk als je geen enkel idee hebt wat je mondiale rivaal denkt, plant en voorbereidt.

En dan is er nog iets met deze missie, iets persoonlijks dat jarenlang verborgen is gebleven, een wond die tot zijn verrassing nog steeds rauw en open is.

De zoete herinnering aan een wonderschone vrouw die naast hem in de collegebank zat, het was tien jaar geleden en...

Oké, denkt hij. Zet het van je af. Hij weet zeker dat hij wordt gevolgd, maar er is altijd nog een kans dat deze twee Chinese

voetgangers volkomen onschuldig zijn en alleen maar geschokt reageren omdat ze een kotsende toerist zien.

Neemt hij het te zwaar op?

Tijd om ertussenuit te knijpen, denkt Benjamin terwijl hij nogmaals de behoefte onderdrukt om op zijn horloge te kijken.

Als Benjamin een drukke straat heeft bereikt steekt hij tussen twee stilstaande taxi's naar de overkant door. De mensenstroom is hier nog dichter, hij versnelt zijn pas en duikt de lobby van het restaurant Fong De in, waarvan hij de indeling een maand geleden uit zijn hoofd heeft geleerd.

Hij staat binnen een paar seconden in het herentoilet en gelukkig is er een leeg hokje.

En nu opschieten.

De felgele honkbalpet verdwijnt. Hij haalt een kleine tube tevoorschijn en besproeit zijn donkerbruine haar, dat direct grijs wordt. Dan een slap regenhoedje op zijn hoofd. De witte oortjes gaan uit. Hij trekt het beige jasje binnenstebuiten, het is nu blauw. Hij wrijft met een vochtig stuk toiletpapier over de witte sneakers tot ze zwart zijn. De zonnebril gaat de pet achterna in de overvolle afvalbak, hij zet een leesbril op. Hij pakt een zaklamp uit zijn reistas die na enig trekken en buigen in een zwarte wandelstok verandert.

Na een volgende trek- en buigsessie is de schoudertas in een buidel getransformeerd die om zijn middel zit. Hij trekt het toilet door en loopt hinkend het herentoilet uit, na de drukke lobby staat hij buiten.

Er zijn zestig seconden verstreken.

4

Opnieuw iets wat je moeilijk kunt uitleggen, maar hij weet dat hij door zijn persoonsverandering zijn achtervolgers heeft weten af te schudden. Benjamin heeft geen haast meer, hij trekkebeent door een gedeelte van de Chinese wijk dat hij nog steeds uit zijn hoofd kent en is er nu bijna.

Hij slaat een smalle steeg in waar aan beide kanten overvolle vuilnisbakken staan. Er klinkt het geblaf van een hond en er rijdt een auto met een kapotte knalpot in de buurt.

De steeg komt uit op een smalle straat met een lage bakstenen bebouwing van winkels en appartementencomplexen waarlangs waslijnen met kleren in de wind hangen te drogen.

Bij een hoek houdt hij stil voor een deur die geflankeerd wordt door stenen sculpturen van dikke glimlachende tijgers waarvan de felgekleurde verf nagenoeg van de gehouwen koppen is verdwenen. De hijgende Benjamin zet de wandelstok tegen de deur, buigt zich voorover om zijn rechterschoen te strikken en laat zijn hand langs de achterkant van de zeventig centimeter hoge tijger gaan. Hij vindt een sleutel die er met stopverf tegenaan is geplakt.

Hij houdt de sleutel in zijn hand verborgen, pakt de wandelstok en betreedt het schaars verlichte appartementencomplex.

Na drie trappen bereikt hij de bovenste etage, het ruikt er naar vieze luiers en bakolie. Er zijn twee deuren, 3-A en 3-B.

Hij opent de deur van appartement 3-B, loopt naar binnen en sluit de deur achter zich.

Als hij de kleine, donkere en rommelige ruimte in zich opneemt schiet er vanachter de bank een gedaante op hem af.

Benjamin strekt zijn arm uit en de persoon struikelt en valt over zijn uitgestoken wandelstok. Hij springt boven op zijn belager en drukt zijn armen omlaag. ‘Mooie dag vandaag, vind je niet?’ zegt hij.

‘Loop naar de hel,’ klinkt de stem van een vrouw.

‘Dat zou Dante niet zo mooi vinden,’ antwoordt hij. Dan staat hij op. De herkenningzin, het antwoord dat hij erop krijgt en zijn antwoord daarop – alles klopt.

Zijn hand glijdt langs de muur tot hij de lichtschakelaar heeft gevonden.

De slanke en aantrekkelijke Chinese vrouw komt overeind; ze draagt zwarte schoenen, een grijze broek, een lichtgele blouse en een zwartleren jack. Ze heeft lang gitzwart haar.

Ze kijkt hem doordringend aan, hij kijkt terug.

‘Je hebt bijna mijn been gebroken,’ zegt ze in vlekkeloos Engels.

‘Ik moest wel,’ zegt Ben. ‘Je kwam in het donker op me af.’

Haar blik laat hem niet los, dan schudt ze haar hoofd.

‘Jezus, Ben,’ fluistert ze. ‘Het is goed om je te zien!’

‘Insgelijks, Lin.’ Hij doet een stap naar voren, omhelst haar en geeft haar een kus op de wang. Chin Lin, medestudent op Stanford, indertijd zijn liefde en nu agent van het Chinese ministerie van Staatsveiligheid.

Hij laat zijn blik door het rommelige en smerige appartement gaan, kijkt op zijn horloge en ziet dat hij nog vijf minuten heeft voordat hij het sein voor het escorte moet geven.

Mooi.

Precies driehonderd seconden na het sein zal er een zwart bestelbusje voor het appartementencomplex stoppen dat hem en Chin Lin wegbrengt. Ze zal zich morgen tegen deze tijd ergens in Europa op een veilig adres bevinden.

‘Hoe was je ochtend?’ vraagt hij.

Ze glimlacht. Jezus, die glimlach...

Wanneer zal ze weer terug in de States zijn? En hoelang zal het dan duren voordat hij dan weer bij haar kan zijn, alleen zij tweeën, zonder contactpersonen en ondervragers van het Agency erbij?

‘Die was prima,’ antwoordt ze. ‘Ik heb in Pretoria mijn mensen van me af weten te schudden en ben hier tien minuten geleden aangekomen.’

Lin strekt haar arm uit en strijkt langs zijn vers grijs geverfde haar. ‘Jee, Ben, je bent wel bezig geweest.’

Hij glimlacht. ‘Je... je ziet er geweldig uit.’

Het zijn nog steeds dezelfde lieve blik en donkere ogen die hem grijpen, net als bij dat college Engelse literatuur op Stanford, en het college daarna, en dat dáárna, toen hij eindelijk de moed had verzameld om haar voor een kop koffie uit te nodigen.

Dat waren nog eens dagen.

Stop ermee, denkt hij. Vergeet die heerlijke, fijne dagen op Stanford, toen ze samen studeerden, reisden en leerden. Toen hij haar zijn verhaal van het eenzame adoptiekind vertelde, en zij hem vertelde over haar grote familie in Beijing, die zowel in de zakenwereld als bij de overheid actief was.

Ze was na haar afstuderen naar China teruggekeerd terwijl hij alleen in Californië was achtergebleven. Na een reeks bizarre wendingen die een perfecte internetgrap hadden kunnen zijn waren ze allebei geheim agent geworden.

‘Dit is ver weg van Tresidder,’ zegt ze, doelend op een studentencafé bij Stanford.

‘Ja, een afstand van zes jaar.’ Wat klopt, want zo lang heeft hij haar niet meer gezien.

Nu wil ze overlopen, en hij denkt dat ze hem niet voor niets daarvoor heeft uitgekozen.

Hij kijkt op zijn horloge.

Tijd voor het sein, en daarna vijf minuten tot het escorte.

Hij loopt naar het dichtstbijzijnde raam, met een uitzicht over een brede straat. Hij laat het rolgordijn tot de helft zakken en trekt het vervolgens weer omhoog.

Het sein is gegeven.

Hij en de overloper zijn klaar om opgehaald te worden.

Nog vijf minuten en er zal een eind komen aan deze operatie, dit na maanden van plannen sinds het nieuws hem op het CIA-hoofdkwartier in Langley, Virginia, had bereikt: *Chin Lin wil terugkeren naar de States en een tequila met je drinken.*

Het was verbijsterend geweest dat ze een grap maakte over de eerste keer dat ze tequila dronk en over zijn schoenen had gekotst. Zijn eerste reactie was dat dit een valstrik was, iets om het Agency en het land mee te compromitteren, en hij was niet de enige die dat dacht. Maar na eindeloze onderhandelingen en de afspraak om het in een neutraal land als Zuid-Afrika te laten plaatsvinden kwam er langzaam schot in de zaak, ze communiceerden via een gecompliceerd en beveiligd e-mailnetwerk in de cloud.

Hij kijkt naar Chin Lin en denkt, zij is degene die zal ontkomen, en de Stanford-student in hem denkt, zouden we er deze keer wel iets van kunnen maken? *Maar nee, het gaat om het hier en nu. Laat het verleden rusten, het doet er niet toe wat ze de afgelopen zes jaar heeft gedaan – focus je, man.*

‘Heb je bagage bij je?’ vraagt hij. ‘Een handtas?’

‘Benjamin,’ zegt ze enigszins teleurgesteld. ‘Wat voor ambacht hebben ze je daar in Virginia geleerd? Denk je dat ik mijn appartement in Pretoria zou kunnen verlaten met bagage? Mijn mensen zouden dat meteen hebben gezien.’

Ze klopt op de zoom van haar jack.

‘De USB-sticks zijn erin genaaid,’ zegt ze. ‘Met genoeg foto’s en documenten erop om jullie analisten maandenlang zoet te houden.’ Ergens in het oude gebouw kraakt een vloerplank.

Waarom? wil hij haar vragen, want hij weet van briefings op

Langley dat Chin Lins vader een hoge ambtenaar van het ministerie van Staatsveiligheid is. Wat brengt haar ertoe om dit ultieme verraad te plegen, niet alleen jegens haar land, maar ook jegens haar vader?

Als ze is overgelopen zal alle woede van Beijing zich op deze man richten, die waarschijnlijk na maanden van zware marteling en ondervraging zijn laatste dagen in een ellendige gevangenis zal doorbrengen.

Net als Benjamin nog één keer op zijn horloge kijkt klinkt er een harde knal, een Chinese man heeft zijn schouder tegen de dunne houten deur gezet en hem opengeramd. Een andere Chinese man stormt naar binnen met een pistool dat hij meteen op Benjamin richt.

6

Benjamin is getraind, hij houdt zijn armen omhoog en roept: ‘Hé, wat is hier aan de hand?’ Hij probeert de CIA-man in hem te vergeten en weer terug te vallen in zijn rol van Benjamin de onschuldige reisboekenschrijver.

Een van de mannen duwt Chin Lin tegen een gepleisterde muur vol scheuren, de ander zegt tegen hem: ‘Jij! Geen beweging!’

Benjamin probeert angstig over te komen en zegt: ‘Serieus, wat is hier aan de hand?’

De man die hem net toesprak zet een pistool tegen zijn voorhoofd – een 9mm QSZ-92 observeert hij koeltjes – en begint hem slordig te fouilleren, hij trekt de heupbuidel los en gooit hem op de vloer. Als hij klaar is ratelt hij iets in het Chinees tegen een derde man die net is binnengekomen.

Deze man is ouder, beter gekleed en hij sluit voorzichtig de beschadigde deur achter zich. Hij werpt een blik op Benjamin en negeert Chin Lin, die bewegingloos tegen de gepleisterde muur aan staat.

‘Wie ben je?’ vraagt hij in afgemeten, haast accentloos Engels.

Benjamin weet van zijn training dat er maar één harde realiteit is: in situaties als deze draag je alleen maar verantwoordelijkheid voor jezelf.

Je contactpersoon, een agent, iemand die overloopt... laat het los. Zorg dat je hier zo goed mogelijk uit komt.

Hij moet aan Chin Lin denken, hij voelt zowel woede als verdriet. Het is duidelijk.

Ze heeft hem verraden.

Maar waarom? Om welke redenen? Om een standaard geheim agent in een neutraal land te ontmaskeren? Het snijdt geen hout.

‘Ik ben Benjamin Litchfield,’ zegt hij. ‘Ik kom uit San Francisco in Californië. Ik schrijf reisboeken... wie zijn jullie in godsnaam?’

De oudere man blijft Benjamin aankijken. ‘En deze... vrouw?’

Benjamin lacht opgelaten. ‘Jezus, ik zou het niet weten. Ik liep hier rond en zag al die opwindende Chinese dames... en ik wilde graag... nou ja, je begrijpt het wel. Het leek me wel wat om zo’n beroemde Chinese massage te krijgen waar je altijd over hoort. Zoiets heb ik thuis nooit gedurfd. Ik was altijd bang dat ik er een bekende zou tegenkomen die er net in of uit ging. Begrijp je wel?’

Opnieuw een opgelaten lachje, hoewel hij nu dolgraag Chin Lins gezicht zou willen zien. Zelfs op dit moment van verraad flakkerd de oude liefde nog op.

Maar hij herinnert zich zijn training op de Farm: ga van de x af, waarmee bedoeld wordt dat je niet moet aarzelen of verstijven als je in de val bent gelopen, zet jezelf in beweging om van de x af te komen.

Hij bevindt zich in het midden van de x, en behalve een sprong door het raam – wat alleen maar in zo’n actiefilm met veel speciale effecten voorkomt – is de deur de enige uitgang. Benjamin is niet gewapend, hij is per slot van rekening in Johannesburg en niet in een achterbuurt van Lahore, en deze mannen zijn professionals. Een vuurgevecht van één tegen drie zou snel beslecht zijn in het voordeel van het hoogste aantal.

‘Ja, dat begrijp ik,’ zegt de oudere Chinese man.

‘Wacht, ik zal het je laten zien,’ zegt Benjamin. ‘Maar... rustig aan, oké?’

Hij vist een opgevouwen krantenknipsel uit zijn linkerbroekzak dat uit een wekelijkse uitgaansgids afkomstig is en reikt het de man aan, die er een blik op werpt. ‘Zie je?’ zegt Benjamin. ‘*Massagesalon Lotusbloesem*. Ik heb gebeld en ze zeiden me hierheen te komen en...’

De oudere Chinees laat het knipsel omlaag dwarrelen. ‘Jouw naam is Benjamin Lucas. Je bent als elf maanden oude baby in San Francisco door de familie Lucas geadopteerd. Je hebt aan Stanford en Boston University gestudeerd, en je bent de laatste zes jaar als geheim agent voor de CIA werkzaam.’

Benjamin wil zijn emoties niet laten blijken. Maar hij heeft geen controle meer en kan geen initiatief meer nemen. Hij staat in de overlevingsmodus.

En meer niet.

De oudere man draait zich om en begint in rap Chinees tegen Chin Lin te praten, die kalm en dapper tegen de verre muur geleund staat. Hij wendt zich tot Benjamin en zegt: ‘Omdat we professionals zijn blijven we beleefd, dus ik zal je nu zeggen wat ik tegen Chin Lin heb gezegd.’

Benjamin voelt een groeiend afgrijzen en zegt: ‘Nee, alsjeblieft, het was mijn fout. Ik...’

‘Ik heb Chin Lin gezegd dat ze haar land en de partij heeft ver-raden, en dat ze daar de prijs voor zal moeten betalen.’

Hij trekt snel zijn pistool uit de heupholster en schiet drie keer in Chin Lins borst. De schoten klinken oorverdovend hard in het kleine appartement. Chin Lin slaakt nog een kreet, haar blouse is gescheurd en bloederig, dan zakt ze in elkaar en glijdt langs de muur omlaag.

Er komen herinneringen aan hun tijd samen naar boven – de eerste seks, de wandelingen door El Palo Alto Park en haar subtiële, hilarische kritiek op het Chinese eten op Stanford... het schiet allemaal door hem heen terwijl hij de vrouw die hij jarenlang heeft liefgehad langzaam ziet sterven.

De man naast hem haalt naar hem uit, Benjamin wankelt terwijl de oudere man op hem afsnelt. Er wordt een kap over zijn hoofd getrokken, en het regent klappen en schoppen.

Chin Lin, denkt hij nog voordat hij buiten westen raakt.

7

Het Witte Huis *Twee maanden eerder*

In de privévertrekken op de eerste etage van het Witte Huis zit de drieëndertigjarige Liam Grey van de CIA op een antieke bank op de president te wachten. Het is bijna zeven uur 's ochtends, hij kijkt naar de kostbare meubelstukken en ingelijste schilderijen en voelt de rust van deze woonkamer. Deze muren hebben het stoeien en spelen van presidentiële kinderen aanschouwd – die van Theodore Roosevelt, JFK, Jimmy Carter, Bill Clinton... – en hebben ook nog de nabijheid van een stoet aan first ladies gekend, maar niet nu. Deze president is de eerste ongetrouwde machthebber die het ambt bekleedt sinds James Buchanan, en dat was meer dan honderdvijftig jaar geleden.

Tijdens het wachten moet hij af en toe denken aan de vreemde wendingen in zijn leven die hem uiteindelijk tot hier hebben gebracht. Liam kent DC goed, hij is opgegroeid in de Southwest & The Wharf-buurt van het district, ver weg van het chique Georgetown. Hij was geen bijster goede leerling en had het geluk om een sportbeurs aan Boston University te bemachtigen, waar hij uitblonk en zich voor de militaire vooropleiding aanmeldde. Waarmee hij in de treurige voetsporen van zijn oudere broer Brian trad, die kapitein in de roemruchte 10th Mountain Division was en tijdens zijn tweede uitzending naar Afghanistan sneuvelde.

Het leger had iets in gang gezet bij Liam, hij kwam bij de militaire inlichtingendienst terecht en rondde vervolgens een studie Internationale Betrekkingen af aan Georgetown University. Hij

werd door de CIA ingelijfd en stoomde door naar het Directorate of Operations van het Agency. Hij pendelde heen en weer tussen Langley en buitenlandse opdrachten en staat nu – iemand die in zijn jeugd bij de scheepswerven in de buurt viste, die na school vaak in gevechten verzeild raakte en in de kleine criminaliteit terecht kwam – op het punt om de president zijn PDB – *President's Daily Brief* – te geven.

Het zwartleren mapje dat op zijn schoot ligt bevat de inlichtingen van deze ochtend, en het verbaast hem nog steeds dat hij de enige is die deze informatie mag presenteren. De PDB loopt uiteen van tien tot vijftien pagina's en is een van de best bewaarde geheimen in Washington, een matineus overzicht van de toestand in de wereld dat is samengesteld uit rapportages van de CIA, de NSA, het ministerie van Defensie en nog veel andere drieletterige organisaties.

Het is traditie dat de PDB door een topambtenaar van het Agency wordt gepresenteerd in het gezelschap van twee of drie medewerkers. Liam werd drie maanden geleden verzocht om de directeurs van de NSA en de CIA te vergezellen bij de presentatie. Een paar weken later waren het alleen nog maar Liam en zijn baas, en nu is hij als enige overgebleven.

Opmerkelijk en onorthodox, en niet op de gebruikelijke manier, maar president Keegan Barrett staat nu eenmaal bekend als opmerkelijk en onorthodox. Als voormalig directeur van de CIA heeft hij nog steeds vrienden en bondgenoten in het Agency, en als een medewerker eenmaal zijn aandacht heeft dan blijft hij hem nauwlettend in de gaten houden.

Iemand als Liam Grey, blijkbaar.

De deur van een klein kantoor naast de woonkamer gaat open en een medewerker van de president – een zwarte jongeman met een ID-pasje van het Witte Huis aan een koord om zijn nek – zegt: 'Meneer Grey? De president kan u nu ontvangen.'

'Dank u,' zegt Liam. Hij staat op en vanaf dat moment zal niets meer hetzelfde zijn.

8

Net als sommige presidenten voor hem – Nixon en Trump, bijvoorbeeld – werkt president Barrett niet graag vanuit het Oval Office. Op de dag na zijn inauguratie vorig jaar, tijdens een ontmoeting met redacteuren en journalisten van *The New York Times*, zei hij hierover: ‘Die plek kent te veel geschiedenis, je gaat je er zelf ook een museumstuk voelen. Ik wil in actie komen, mijn voeten op de bank kunnen leggen en mijn werk kunnen doen zonder de hele tijd te worden afgeleid.’

President Barrett zit achter een bureau dat ooit door president Harding zou zijn gebruikt, er ligt een keurige stapel mappen op en er staat een telefoon-unit naast de stoel. Hij staat op en loopt kwiek naar Liam toe.

Dat is het moment dat de CIA-medewerker merkt dat er zich nog iemand in het kleine kantoor met de houten lambrisering bevindt.

Op een van de twee kleine blauwe banken die om een houten salontafel staan zit een knappe vrouw van Liams leeftijd. Ze draagt een zwart maatpak met een ivoorkleurige blouse eronder. Haar lichte, olijkleurige teint wordt omlijst door kort en opgeknipt zwart haar.

Ze kijkt hem aan met haar donkerbruine ogen, en president Barrett zegt: ‘Ik geloof dat jullie elkaar al kennen.’

Liam knikt glimlachend. ‘Noa Himel. We zaten in dezelfde klas op het trainingscentrum.’

Ze staat op en steekt haar hand naar hem uit. ‘Ik ben blij dat je

nog weet wie ik ben. Ik had toen nog lang haar.’

Hij schudt haar hand, die stevig en warm is. ‘Ik kan me nog herinneren dat je me het nakijken gaf op het hindernissenparcours.’

Ze glimlacht en gaat weer zitten. ‘Zo noemen ze het niet meer, het heet nu het zelfvertrouwenparcours.’

President Barretts bekende glimlach verschijnt. ‘Sorry dat ik deze schoolreünie moet onderbreken, maar we moeten aan de slag. Je kunt naast Noa gaan zitten, Liam.’

Liam loopt naar de bank en gaat zitten, hij vangt een zweem van haar parfum op. Het ruikt lekker. Het kantoor is klein, met boekenkasten en een paar ingelijste reproducties van westernscènes van Frederic Remington, dat is eigenlijk alles. Hij heeft de PDB weer op schoot liggen, maar de president zegt: ‘Je kunt dat even wegleggen, Liam. We hebben nu belangrijkere zaken te bespreken.’

‘Ja, sir,’ zegt hij enigszins verward terwijl hij het zwartleren mapje op de salontafel legt. De PDB is een welhaast heilig ding geworden sinds de dagen van John F. Kennedy, toen het bekendstond als de ‘inlichtingenchecklist van de president’. Sindsdien is hij uitgebreid en alleen maar belangrijker geworden, en hij wordt gezien als de meest vertrouwelijke en cruciale informatie die de president op vaste basis ontvangt. Sommige presidenten wilden de briefing dagelijks hebben, andere wekelijks, en tijdens de laatste paar regeringen werd hij op een beveiligde tablet aangeleverd, maar deze president – die met zijn zongebruinde huid en zorgvuldig geknipte donkerbruine haar in een donkergrijze pantalon, een blauw overhemd met het bovenste knoopje los en opgerolde mouwen tegenover hem en Noa zit – eiste dat de papieren versie terugkwam.

En nu negeert hij de PDB gewoon.

Liam wil er eigenlijk iets van zeggen, maar...

Liam is ook een voormalig militair, en hij verkeert in het gezelschap van een meerdere, dus hij houdt zijn mond dicht.

‘Ik heb voor jullie allebei een korte vraag,’ zegt de president. ‘En ik hoop twee antwoorden te krijgen. Wat zijn de gevaarlijkste

dreigingen voor onze natie, en dan bedoel ik geen andere landen. Noa, jij eerst.'

'De cyberwereld,' zegt Noa gedecideerd.

'Ga door.'

'We zijn al zover dat hackers en bots verkiezingen kunnen beïnvloeden, of bankrekeningen kunnen kaalplukken, of losgeld kunnen eisen voor de software van belangrijke sites,' begint ze. 'Ze kunnen energiecentrales buiten werking stellen, het internet onklaar maken en mensen in een land oproepen om zich tegen een zogenaamde vijand te verzetten. Je kunt 's morgens nog een eerstewereldland zijn, maar na een cyberaanval kun je 's avonds als derdewereldland eindigen.'

De president knikt. 'Precies. Liam?'

Nu Noa net is geweest heeft hij een paar seconden om met iets te komen en hij zegt: 'Onafhankelijke terroristische cellen en organisaties. Door mensen te doden en gebouwen op te blazen verkondigen ze hun ideologie of hun verknipte versie van een religie, maar ze verkopen zich stiekem aan de hoogsteieder. Ze preken het geloof, maar in werkelijkheid zijn het nihilisten. Ze zullen iedereen en alles wegvagen voor de juiste prijs.'

'Goede antwoorden,' zegt de president. 'En dat is ook de reden waarom ik jullie hier vandaag ontboden heb.'

'Sir?' vraagt Liam. Hij heeft geen idee waar dit heen zal gaan, maar de eerste indruk van zijn aantrekkelijke bankdame Noa is positief. Ze gaf een slim en gedegen antwoord op de strikvraag van de president. Hij hoopt maar dat Noa hetzelfde gevoel heeft over zijn antwoord.

De president vouwt zijn handen ineen en buigt zich over de salontafel.

'Nadat we tientallen jaren de boksbal van de rest van de wereld zijn geweest heb ik besloten dat deze regering zich niet meer passief zal opstellen,' begint hij. 'We zullen proactief zijn, en onze vijanden aanpakken voordat ze toeslaan. Geen slachtofferrol meer voor ons. Ik ga twee CIA-teams oprichten, één binnenlands en

een voor het buitenland, waar jullie de leiding over krijgen. Ik zal jullie autorisatie geven om in actie te komen, om onze vijanden te elimineren en hun hoofden in een koelbox mee naar huis te nemen.'